

Neemia - un rob slujitor credincios al lui Dumnezeu (1)

Neemia 1

Stephan Isenberg

© SoundWotds, Online începând de la: 05.02.2019, Actualizat: 05.02.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Neemia 1

Introducere

Neemia notează în această carte propria istorie. El nu era din casă împărătească, așa cum era Zorobabel, și el nu era nici preot, ca Iosua, sau un cărturar, ca Ezra. Neemia este în adevăratul sens al cuvântului un „normal”, unul ca tine și ca mine. De aceea misiunea lui principală nu este în domeniul altarului sau al templului, ci în domeniul vieții zilnice și civile în Ierusalim. Și pentru că Neemia era un om așa de normal, ne va fi ușor să transpunem istoria lui la viața noastră. Neemia avea o poziție frumoasă la curtea împăratului: el era paharnic la împăratul Artaxerxes (Neemia 1.11b). Un paharnic este un om de încredere al împăratului, care avea misiunea degustătorului și se ocupa de interesele împăratului; mai târziu împăratul l-a făcut pe Neemia guvernator al Iudeii (Neemia 5.14).

Însușirile lui Neemia

De altfel acesta este întotdeauna felul de a proceda al lui Dumnezeu, că te confirmi prin ceea ce ești. Domnul Isus spune într-o parabolă:

- **Matei 25.21:** Ai fost credincios peste puține, te voi pune peste multe.
- **Luca 16.19:** Cine este credincios în foarte puțin este credincios și în mult.

Neemia avea însă și alte însușiri de valoare, care ne pot sluji ca model:

Era interesat

Dacă vrei să fi un conlucrător al lui Dumnezeu credincios, atunci interesează-te de aproapele tău și de Adunare (Biserică). Despre Neemia se spune:

Neemia 1.2: Și i-am întrebat despre iudeii care scăpaseră, care mai rămăseseră din captivitate, și despre Ierusalim.

Neemia a întrebat, el s-a interesat de aproapele lui (iudeii) și de chestiunea lui Dumnezeu: cetatea Lui sfântă Ierusalim, cetatea Marelui Împărat. Cu ce ne preocupăm noi în timpul liber? Avem noi în vedere pe frații noștri și pe surorile noastre de credință? Ne mai interesăm de chestiunea lui Dumnezeu? Ce înseamnă noul Ierusalim pentru tine (așa este numită Adunarea în starea veșnică [compară cu Apocalipsa 21]), Adunarea sau Biserica lui Dumnezeu pe pământ? Mai întrebăm noi unde este locul unde Domnul a vrut să lase Numele Său să locuiască? Ai tu duhul lui Neemia?

Purtarea durerii

Când Neemia a auzit de starea jalnică a Ierusalimului, aceasta i-a străpuns inima:

Neemia 1.3,4: Și ei mi-au zis: „Cei care au rămas, care au scăpat din captivitate acolo,

În provincie, sunt în mare necaz și în rușine; și zidul Ierusalimului este dărâmat și porțile lui sunt arse cu foc”. Și a fost așa: când am auzit cuvintele acestea, m-am așezat și am plâns și am jelit câteva zile ...

Neemia avea Duhul lui Hristos. Cât de des Domnul Isus a fost „cuprins de milă”, când a văzut ce pagubă a produs păcatul în om (compară cu Marcu 1.41). Pe Neemia l-a durut așa de mult, că el s-a așezat și a plâns și „a jelit câteva zile” (Neemia 1.4) starea Ierusalimului.

Dacă avem cu adevărat ochii deschiși pentru chestiunea lui Dumnezeu, atunci nu vom vorbi de rău o activitate de evanghelizare după alta, ci ne vom așeza și vom plânga pentru că creștinătatea (și prin aceasta și fiecare din noi) a eșuat foarte mult. Toate propovăduirile evanghelistice nu vor avea nici un rezultat, dacă nu mai întrebăm care sunt interesele lui Dumnezeu și ce este cu adevărat important pentru El. Mulți sunt așa de convinși că evanghelizarea este singura lucrare care interesează pe Dumnezeu în timpul de acum, că ei nici măcar nu sunt gata să se plece pe genunchi, să citească Cuvântul lui Dumnezeu și să întrebe cu adevărat sinceri pe Domnul: „Doamne, arată-mi din Cuvântul Tău ce este cu adevărat important pentru Tine.”

Dacă avem pe inimă lucrarea lui Dumnezeu, atunci desigur vom face și evanghelizare, însă în primul rând este vorba de locuința lui Dumnezeu și de felul cum putem să-l aducem laudă, preamărire și adorare. Glorificarea lui Dumnezeu trebuie să aibă prioritate întotdeauna și în orice timp, altfel slujba noastră pentru Dumnezeu se degradează la umanism pur. Și fiind în această părtășie cu Dumnezeu invităm pe oameni să se predea acestui Dumnezeu mare, să se plece de bună voie înaintea Lui, înainte ca să fie constrânși cândva s-o facă (compară cu Filipeni 2).

De altfel în acest caz nu este vorba că în timpul unei ore duminica dimineața sau în timpul unei prelegeri sau a unei întruniri de tineret avem parte de o revărsare emoțională de simțăminte. Neemia a plâns și a jelit multe zile. Probabil am plâns multe zile, atunci când am primit o veste rea, că un om iubit a plecat dintre noi, sau când am primit știrea despre o boală nevindecabilă. Probabil mulți dintre noi niciodată încă nu au trăit ce înseamnă să plângi multe zile la rând. Și noi putem presupune, că întristarea lui Neemia a durat aproape patru luni (compară Neemia 1.1; 2.1; acesta este timpul dintre luna Chișleu și luna Nisan). În orice caz Neemia nu a plâns pentru că trebuia să îndure o lovitură personală, ci pentru că Ierusalimul, cetatea sfântă, era în dărâmături și cenușă!

Rugăciune și post

Neemia 1.4: Și am postit și m-am rugat înaintea Dumnezeului cerurilor.

Neemia este un om al rugăciunii, găsim aceasta confirmat mereu în toată cartea. Sunt perle veritabile, pe care noi le putem găsi mereu în cartea Neemia, când vedem cum a trăit omul acesta cu Dumnezeu (compară cu Neemia 2.4,8,12,18,20; 4.4,9,20; 5.9,15; 6.9,12; 13.11,14). Dacă vrem să ne preocupăm pe orizontală cu problemele oamenilor, atunci trebuie mai întâi ca relația noastră pe verticală cu Dumnezeu să fie în ordine.

Pe lângă aceasta citim în versetul 4 că Neemia a postit. Robii slujitori credincioși ai lui Dumnezeu au învățat să renunțe. Înfrânarea este un rod al Duhului (Galateni 5), este ceva pe care Duhul lui Dumnezeu îl poate lucra în noi. Atunci noi nu renunțăm la lucruri lumești sau chiar la lucruri rele - aceasta ar trebui oricum să fie clar pentru creștin -, ci atunci renunțăm la lucruri pe care Dumnezeu în fond le-a dat probabil ca binecuvântare pentru om. La Pavel a mers așa de departe, că el a renunțat la căsătorire, cu toate că ea a fost instaurată de Dumnezeu spre binecuvântare.

Teamă sfântă și conștiința vinovăției

Neemia 1.5: Te rog, Doamne, Dumnezeul cerurilor, Dumnezeul cel mare și înfricoșător ...

În versetul 5 citim apoi, că un conlucrător credincios al lui Dumnezeu este cineva care laudă pe Dumnezeu cu reverență, dar care a învățat și să mărturisească propria vină și să se facă una cu vina altora: „am păcătuit împotriva Ta; și eu și casa tatălui meu am păcătuit. Am lucrat foarte rău” (Neemia 1.6,7). Cum stau lucrurile la noi? Când auzim despre păcatul unui frate, ne ridicăm deasupra? Gândim atunci în taină: „Aceasta mie nu putea să mi se întâmple!”?

Cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu

O ultimă însușire a lui Neemia în acest capitol este aceea, că el cunoștea bine Cuvântul lui Dumnezeu. Rugăciunea lui este de aceea foarte inteligentă, pentru că el amintește lui Dumnezeu de ceea ce El Însuși a făgăduit (Neemia 1.8-10). El amintește lui Dumnezeu cuvintele care au fost notate prin Moise:

Neemia 1.8: Adu-Ți aminte, Te rog, de cuvântul pe care l-ai poruncit lui Moise.

Vrei tu să fi un rob slujitor de folos al lui Dumnezeu? Atunci trebuie să cunoști Cuvântul lui Dumnezeu. Psalmul 1 exprimă aceasta în felul următor:

„Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi și nu stă pe calea păcătoșilor și nu se așază pe scaunul celor batjocoritori; ci plăcerea lui este în legea Domnului și cugetă la legea Lui zi și noapte.” (Psalmul 1.1,2).

Tradus de la: [Nehemia - ein treuer Dienstknecht Gottes \(1\)](#)

Traducere: Ion Simionescu